

ритѣ, биелъ се съ турчетата и правѣлъ „бѣла връзъ бѣла“. Става кундурадгия, но „остро чирясло въ торба не стои“ и заминава за Влашко, за да влѣзе въ крѣга на *Странджота*. Отъ тукъ, припознатъ вече за достоенъ хъшъ, заминава за херцеговинското възстание (1875) и обратно прѣзъ Сърбия, завръща се въ Влашко. Ботевитѣ приготовления го привличатъ отъ ново, и той минава Дунава при Козлодуй, за да изпита силитѣ си съ турцитѣ при Миленъ-Камъкъ, Вислецъ и Вола. Споредъ думитѣ му, той е внушилъ на Ботевъ идеята отъ Миленъ-Камъкъ да потеглятъ прѣзъ Стара-Планина къмъ Сръднегорскитѣ пламъци. Ботевъ се съгласилъ, но при Вола, изтощенъ физически, спира. Слѣдъ трагичния край, часть отъ разпрѣснатитѣ четници били заловени, разкарвани и сждени. *Кючуковъ* се спасява най-послѣ и идва въ Сливенъ, дѣто живѣеше до скоро (сега покоенъ).

Запискитѣ на Кючуковъ (печатани въ Сливенъ 1900 г.), дѣто е помѣстенъ и портрета му, сж доста цѣнни. Написани сж на увлѣкателенъ езикъ и не сж лишени и отъ литературни достоинства.

Прѣди да завършимъ страницитѣ на тоя параграфъ, трѣбва да споменемъ нѣколко думи и за единъ съвсѣмъ забравенъ борецъ, родомъ отъ Сливенъ.

Въпросътъ е за войводата *Таню Стояновъ Куртевъ*. Той е роденъ въ квартала Клуцохоръ и билъ шурей на *Георги Гиндевъ*, другъ сливенецъ и революционеръ.

Таню войвода е вземалъ участие въ революционнитѣ движения още въ епохата на *Хитовъ* и *Х. Димитъръ*. Прѣзъ 1872 г., когато *Василь Левски* миналъ прѣзъ Сливенъ, *Таню* го развеждалъ изъ града, като търговецъ на аби и шаеци, а въ сжщность *Левски* събиралъ помощи за централния Букурещки комитетъ. (Ср. запискитѣ на *Кючуковъ*, стр. 61). *Таню* билъ издаденъ и арестуванъ. Билъ подхвърленъ на мѣки и изпитни, но нищо не открилъ. *Таню* билъ осжденъ на заточение до животъ и изпратенъ въ Диарбекиръ. Прѣзъ 1875 г. той сполучилъ да избѣга отъ затвора и прѣзъ Цариградъ заминалъ за Влашко. Тъкмѣлъ, още прѣзъ зимата сжщата година, да дойде въ Сливенъ съ дружина, но ни сръдства, ни условия не му помогнали. Слѣдъ това сръщаме го въ *Олтеница*, дѣто се намира съ брата си, който нарочно за това го чакалъ. Чрѣзъ него той се разпоредилъ, щото Сливенското възстание да не се дига докато не пристигне и той, за да вземе участие. Четата му, която щѣла да прѣмине Дунава, трѣбвало да се съедини съ Сливенскитѣ възстанници въ надвечерието на кроеното отъ централния комитетъ общо възстание. Липсвали му достатъчни сръдства по набавянето на оружие за дружината, та въ първитѣ дни